

UZASADNIENIE WYROKU W CAŁOŚCI

Decyzją z **14.08.2019 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z urzędu dokonał rozliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z przychodem osiągniętym w 2018 r. przez J. P. w wysokości 3555,84 zł, stwierdzając, że przychód wnioskodawcy nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu ustalonej dla w/w okresu, tj. kwoty 17502,45 zł.

Decyzją o przyznaniu renty w kwocie zaliczkowej z **7.10.2019 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., wykonując wyrok Sądu z 26.07.2019 r., przyznał J. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., tj. na okres określony w wyroku. Zakład podał, że do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2003 r. do 2012 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 203,06%. Podstawa wymiaru obliczenia przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 203,06% przez kwotę bazową 3536,87 zł wynosi 7181,97 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1.03.2018 r. 7607,52 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił okresy składkowe w ilości 37 lat, 3 miesięcy i 19 dni, tj. 447 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 3 lat, 8 miesięcy i 11 dni, tj. 44 miesięcy. Wysokość renty obliczono w następujący sposób: $24\% (...)_{,87} = 848,85\text{zł}$, $(447 \times 1,3\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 3478,23\text{zł}$, $(44 \times 0,7\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 184,58\text{zł}$, razem 4511,66 zł. ZUS podał, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 3383,75 zł. Zakład wskazał, że renta po waloryzacji przysługuje od 1.03.2018 r. w kwocie 3484,59zł, od 1.03.2019 r. w kwocie 3584,24zł. ZUS podał, że na poczet należności od 22.01.2019 r. do 31.10.2019 r. w kwocie 23796,41zł zaliczono kwotę 1540,30zł z tytułu wypłaconej renty, pozostała należność w kwocie 22256,11zł po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 2015,00zł, liczonej od podstawy opodatkowania 22256,00zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 2003,05zł, w tym odliczanej od podatku 1724,85zł z kwoty świadczenia 278,20zł, Zakład przekaże na rachunek w banku w kwocie 18238,06zł. Organ rentowy podał, że od 1.11.2019 r. podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 3584,00 zł, zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi 288,00zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie 322,58zł, w tym odliczana od podatku wynosi 277,78zł, odliczana z kwoty świadczenia wynosi 44,80zł, wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 2973,66 zł. Zakład podał, że ewentualne przeliczenie renty nastąpi po otrzymaniu informacji z Wydziału Zasiłków dotyczącej przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego na okres 22.01.2018 r. – 16.07.2018 r.

(decyzja zaliczkowa z 7.10.2019 r. w aktach ZUS)

Decyzją z **23.10.2019 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. przyznał J. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., tj. od daty określonej w wyroku sądu. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2003 r. do 2012 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 203,06%. Podstawa wymiaru obliczenia przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 203,06% przez kwotę bazową 3536,87 zł wynosi 7181,97 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1.03.2018 r. 7607,52 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił okresy składkowe w ilości 37 lat, 3 miesięcy i 19 dni, tj. 447 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 3 lat, 8 miesięcy i 11 dni, tj. 44 miesięcy. Wysokość renty została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 3536,87\text{zł} = 848,85\text{zł}$, $(447 \times 1,3\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 3478,23\text{zł}$, $(44 \times 0,7\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 184,58\text{zł}$, razem 4511,66 zł. ZUS podał, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 3383,75zł. Zakład wskazał, że renta po waloryzacji przysługuje od 1.03.2018 r. w kwocie 3484,59zł, od 1.03.2019 r. w kwocie 3584,24zł. ZUS podał, że świadczenie za listopad w kwocie 3584,24zł po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 288,00zł, liczonej od podstawy opodatkowania 3584,00zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 322,58zł, w tym odliczanej od podatku 277,78zł z kwoty świadczenia 44,80zł, Zakład przekaże na rachunek w banku w kwocie 2973,66zł. Organ rentowy podał, że od 1.11.2019 r. podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 3584,00 zł, zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi 288,00zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie 322,58zł,

w tym odliczana od podatku wynosi 277,78zł, odliczana z kwoty świadczenia wynosi 44,80zł, wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 2973,66zł. Zakład podał, że po otrzymaniu informacji z Wydziału Zasiłków dotyczącej przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego za okres 22.01.2018 r. – 16.07.2018 r. wysokość renty pozostaje bez zmian.

(decyzja z 23.10.2019 r. w aktach ZUS)

Ubezpieczony odwołał się od każdej z trzech w/w decyzji z 14.08.2019 r. (będąc reprezentowanym przez adwokata), z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. (samodzielnie), uznając je za krzywdzące, wnosząc o ich zmianę poprzez prawidłowe wyliczenie wysokości renty przysługującej mu od 22.01.2018 r. z uwzględnieniem jego faktycznego stażu pracy oraz prawidłowej kwoty bazowej, przy czym w odwołaniu od decyzji z 14.08.2019 r. wniósł także o zasądzenie na jego rzecz kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania od decyzji z 14.08.2019 r. skarżący argumentował, że w decyzji z 8.10.2018 r. ZUS II Oddział w Ł. ustalono, że wnioskodawca posiada 37 lat, 3 miesiące i 19 dni okresów składkowych, a z załączonej do tej decyzji karty przebiegu zatrudnienia wynika, że ma on staż pracy w ilości 37 lat, 9 miesięcy. Podkreślił, że nie toczyło się żadne postępowanie o ustalenie jego stażu ubezpieczeniowego, a jedyny spór sądowy między stronami dotyczył tego czy w okresie od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. przysługiwało mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego czy też renta z tytułu niezdolności do pracy, podnosząc jednocześnie, że zarówno renta, jak i świadczenie rehabilitacyjne należą do okresów nieskładkowych, natomiast błędne ustalenia pozwanego dotyczą okresów składkowych. Podkreślił, że z decyzji z 14.08.2019 r. wynika, że ZUS wypłacił wnioskodawcy rentę w prawidłowej wysokości, zarzucając, że pozwany nie odniósł się w tej decyzji skąd wcześniejsze nieścisłości w ustaleniu stażu pracy wnioskodawcy i czy zostały one wyjaśnione przez ZUS. Skarżący wskazał, że błędnie ustalona ilość okresów składkowych skutkowała wadliwie wyliczoną kwotą renty. Podkreślił, że od chwili przyznania prawa do renty nie pracował, a zatem długość okresu składkowego nie uległa zmianie.

W odwołaniach od decyzji z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r., oprócz zarzutu błędnie ustalonego w tych decyzjach stażu ubezpieczeniowego co do przyjętej ilości okresów składkowych 37 lat, 3 miesięcy i 19 dni oraz ilości okresów nieskładkowych 3 lat, 8 miesięcy, 11 dni, w porównaniu do ilości tych okresów wynikającej z karty przebiegu zatrudnienia, z której wynika, że legitymuje się okresami składkowymi w ilości 37 lat, 9 miesięcy i 7 dni oraz okresami nieskładkowymi w ilości 4 lat, 2 miesięcy i 6 dni, skarżący zarzucił także, że ZUS przyjął nieprawidłową kwotę bazową w wysokości 3536,87zł, mimo że renta została przyznana za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., a za 2018 r. obowiązywała kwota bazowa w wysokości 3731,13 zł jednocześnie podkreślając, że kwotę bazową w wysokości 3731,13 zł ZUS przyjął w decyzji z 8.10.2018 r. Argumentował, że niedopuszczalna jest sytuacja, w której w każdej kolejnej decyzji ZUS podaje inną kwotę bazową za ten sam rok, wywodząc z powyższego, że przyjęcie w zakwestionowanych decyzjach błędnej kwoty bazowej skutkowało wadliwym ustaleniem wysokości renty, zwłaszcza, że w decyzji zaliczkowej z 30.04.2019 r. organ rentowy naliczył skarżącemu rentę zaliczkową w wysokości 3027,85 zł, a już po prawomocnym wyroku sądowym o przyznaniu świadczenia rentowego, w wysokości 2973,66 zł. Skarżący dodał, że nie jest w stanie samodzielnie ustalić skąd wynika ta różnica w wysokości świadczeń. Ponadto skarżący wniósł o wyjaśnienie przez ZUS co składa się na wypłaconą mu łącznie kwotę 18238,06zł z tytułu renty i jak została ona wyliczona.

(odwołania – k. 3-4, k. 3-4 akt VIII U 5080/19, k. 3-4 akt VIII U 5081/19)

W odpowiedziach na odwołania od w/w zaskarżonych decyzji z 14.08.2019 r., z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. ZUS II Oddział w Ł. wniósł o ich oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowiska, a także o łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie przedmiotowych odwołań od zakwestionowanych przez ubezpieczonego decyzji.

Odnosząc się do odwołania od decyzji z 14.08.2019 r. Zakład wyjaśnił, że dokonane z urzędu rozliczenie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z przychodem osiągniętym przez wnioskodawcę w 2018 r. było prawidłowe, gdyż przychód ubezpieczonego w 2018 r. w wysokości 3555,84 zł nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu ustalonej dla tego okresu na kwotę 17502,45 zł.

ZUS podtrzymał stanowisko co do prawidłowo ustalonego stażu ubezpieczeniowego skarżącego w ostatecznej decyzji z 23.10.2019 r. Uwzględnione przez ZUS okresy składkowe wynoszą 37 lat, 3 miesiące, 19 dni, tj. 447 miesięcy a okresy nieskładkowe 3 lata, 8 miesięcy i 11 dni, tj. 44 miesiące. Zakład podał, że okresy zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Sp. z o.o. od 27.12.2012 r. do 30.04.2015 r., od 1.05.2015 r. do 31.05.2016 r., okresy prowadzenia działalności gospodarczej od 2.04.2013 r. do 21.04.2013 r., od 1.12.2013 r. do 30.04.2015 r., (...) od 15.06.2009 r. do 28.08.2009 r., (...) Sp. z o.o. od 16.01.2017 r. do 19.01.2017 r. pokrywają się z uznanymi do stażu pracy okresami, które zgodnie z przepisem art. 11 ustawy emerytalno – rentowej uwzględnia się w wymiarze pojedynczym. Do wyliczenia renty ZUS przyjął kwotę bazową 3536,87 zł.

Pozwany wyjaśnił, że w decyzji z 8.10.2018 r. do stażu pracy wnioskodawcy uwzględniono okres świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 16.07.2018 r. łącznie w ilości 11 miesięcy i 26 dni.

Zakład wskazał, że decyzją zaliczkową z 7.10.2019 r. doliczono do ogólnego stażu pracy okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 21.01.2018 r. w ilości 6 miesięcy i 1 dnia.

Organ rentowy dodał, że naliczył decyzją z 7.10.2019 r. stosowne wyrównanie renty za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. z tytułu którego na rachunek bankowy wnioskodawcy przekazano kwotę wyrównania świadczenia 18238,06 zł.

Ponadto Zakład wyjaśnił, że decyzją z 30.04.2019 r. przyznano wnioskodawcy - w wyniku rozpoznania wniosku z 21.02.2019 r. – rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe, wskazując, że wcześniej renta miał charakter okresowy.

ZUS wyjaśnił także, że decyzją z 23.10.2019 r. w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. sygn. VIII U 475/18, Zakład przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., tj. za okres określony przez sąd, dodając, że wysokość renty nie uległa zmianie w stosunku do decyzji zaliczkowej z 7.10.2019 r.

Pozwany podkreślił, że wcześniej renta miała charakter zaliczkowy z uwagi na toczące się postępowanie wyjaśniające i po jego zakończeniu ZUS wydał decyzję z 25.10.2019 r. o odmowie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. i zobowiązaniu wnioskodawcy do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego za wskazany powyżej okres, zaznaczając, że ma to związek z przyznaniem wnioskodawcy w/w wyrokiem Sądu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r.

Zakład wyjaśnił, że obliczył wyrównanie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. na kwotę 18238,06 zł w następujący sposób: kwota za okres od 22.01.2018 r. do 31.01.2018 r. to 1091,50zł, kwota za okres od 1.02.2018 r. do 28.02.2018 r. to 3383,75zł, kwota za okres od 1.03.2018 r. do 31.03.2018 r. to 3484,59zł, kwota za okres od 1.04.2018 r. do 30.04.2018 r. to 3484,59zł, kwota za okres od 1.05.2018 r. do 31.05.2018 r. to 3484,59zł, kwota za okres od 1.06.2018 r. do 30.06.2018 r. to 3484,59zł, kwota za okres od 1.07.2018 r. do 16.07.2018 r. to 1798,56zł oraz świadczenie za październik 2019 r. to kwota 3584,24zł. Zakład wskazał, że z wyrównania za okres od 17.07.2018 r. do 30.09.2019 r. potrącono kwotę 1540,30zł wynikającą ze zmiany wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy. Łącznie 23796,41zł - 1540,30zł = 22256,11zł, po odliczeniu zaliczki na podatek, odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 2015zł, liczonej od podstawy opodatkowania 22256zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 2003,05zł, w tym odliczonej od podatku 1724,85zł, z kwoty świadczenia 278,20zł, do wypłaty przysługuje kwota 18238,06zł.

(odpowiedzi na odwołania – k. 13, k. 11-12 akt VIII U 5080/19, k. 11-12 akt VIII U 5081/19, uzupełnienie odpowiedzi na odwołanie od decyzji z 14.08.2019 r. k. 15-16)

Sprawę z odwołania skarżącego od decyzji z 7.10.2019 r. o sygn. VIII U 5080/19 oraz sprawę z odwołania skarżącego od decyzji z 23.10.2019 r. o sygn. VIII U 5081/19 połączono ze sprawą z odwołania skarżącego od decyzji z 14.08.2019 r. o sygn. VIII U 4420/19 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia za sygn. VIII U 4420/19.

(postanowienia – k. 15 VIII U 5080/19, k. 15 akt VIII U 5081/19).

W piśmie procesowym z 5.03.2020 r. wnioskodawca poparł odwołania, argumentując, że wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi dotyczył decyzji ZUS z 25.01.2018 r. i to jedynie okresu od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. Odwołujący podniósł, że w w/w wyroku nie podważono nabytego już przez niego prawa do renty, którą ZUS przyznał mu od 17.07.2018 r. na mocy decyzji z 14.09.2018 r., uznając w ten sposób jego prawo do nabytych uprawnień. Wnioskodawca zarzucił, że w rzeczywistości decyzja z 7.10.2019 r. posłużyła ZUS-owi do obniżenia wysokości jego renty przez co w okresie po 16.07.2019 r. do dnia dzisiejszego jest ona wypłacana w niższej wysokości niż to było przed wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi, tj. w okresie nie objętym przedmiotowym orzeczeniem Sądu, co skutkuje zdaniem skarżącego pozbawieniem go praw już nabytych i realizowanych przez rok przed wydaniem przez Sąd Okręgowy w Łodzi wyroku. Kwestię oceny prawidłowości ustalenia jego stażu ubezpieczeniowego, tj. ilości okresów składkowych i nieskładkowych oraz doliczenia do stażu okresu od 22.07.2017 r. do 21.01.2018 r., skarżący pozostawił ocenie Sądu w n/n postępowaniu. Dodał, że ZUS informując Sąd, że wnioskodawca został zobowiązany do zwrotu „nienależnie pobranego” świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. nie podał, że w tym okresie skarżącemu wypłacono 6840 zł, a zażądano zwrotu 8100 zł. Argumentował, że zgodnie z Ordynacją podatkową to ZUS jest zobowiązany do prawidłowego naliczania i odprowadzania podatku dochodowego i składek ubezpieczenia zdrowotnego, akcentując, że w/w ustawa nie przewiduje jakiegokolwiek roli pracownika w tym względzie i jednocześnie wskazując, że w tej sprawie toczy się obecnie postępowanie o zwrot podatków do ZUS za sygn. X U 1325/19. Co do wyjaśnień ZUS-u w zakresie sposobu wyliczenia wyrównania za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. zarzucił, że nie zostało podane kiedy są to kwoty brutto (przed opodatkowaniem) a kiedy kwoty do wypłaty. Odwołujący wskazał także, że ZUS nie uzasadnił decyzji o potrąceniu kwoty 1540 zł wynikającej ze zmiany wysokości renty. W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów odwołujący wniósł o uchylenie decyzji z 7.10.2019 r., o zobowiązanie ZUS do ostatecznego ustalenia ilości okresów składkowych i nieskładkowych w świetle kart przebiegu zatrudnienia z 8.10.2018 r. i z 27.12.2019 r., ostateczne ustalenie wysokości renty do wypłaty, a także o zobowiązanie ZUS do prawidłowego naliczenia wyrównania za okres 17.07.2018 r. do 30.10.2019 r. i od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r.

(pismo procesowe wnioskodawcy z 5.03.2020 r. k. 29-30)

W piśmie procesowym z 16.03.2020 r. wnioskodawca zarzucił wyjaśnieniom ZUS-u rozbieżności, wskazując, że w odpowiedzi na odwołanie z 17.12.2019 r. ZUS podał, że z wypłaconego wyrównania za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. potrącono kwoty 2015,06 zł za odprowadzone zaliczki na podatek do Urzędu Skarbowego, 2003,05 zł za odprowadzone składki na ubezpieczenie zdrowotne, a w piśmie z 13.02.2020 r. ZUS wskazał, że kwota zaliczek na podatek dochodowy jakie zostały odprowadzone do Urzędu Skarbowego to 1472 zł, a składek na obowiązkowe ubezpieczenia zdrowotne w tym okresie nie odprowadzано wcale, mimo że w rozliczeniu wypłaconego wyrównania potrącono kwotę 2003,5 zł.

(pismo procesowe wnioskodawcy z 16.03.2020 r. k. 41)

W piśmie procesowym z 5.06.2020 r., uzupełnionym pismem z 12.06.2020 r., ZUS odnosząc się od w/w pism procesowych wnioskodawcy wyjaśnił, że decyzją z 14.09.2018 r. organ rentowy wypłacił wnioskodawcy wyrównanie za okres od 17.07.2018 r. do 31.08.2018 r. w kwocie 2255,79 zł wraz ze świadczeniem za wrzesień w kwocie 2261,54 zł. Kwota netto do wypłaty to 4582,72 zł a wysokość świadczenia od 1.09.2018 r. brutto wynosiła 2261,54 zł, netto 1872 zł. Zakład wyjaśnił, że decyzją z 8.10.2018 r., tj. po doręczeniu zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z (...) Sp. z o.o. za lata 1998-2002 oraz z P. za lata 2002-2012 wypłacono wyrównanie za okres od 17.07.2018 r. do 30.09.2018 r. w kwocie 3298,48 zł wraz ze świadczeniem za październik 2018 r. w kwocie 3589,48 zł, kwota netto do wypłaty wyniosła 5608,04 zł. Wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy wynosiła 3589,48 zł a netto 2944,43 zł. Zakład podał, że waloryzacja świadczenia rentowego od 1.03.2019 r. została przeprowadzona prawidłowo, tj. od kwoty pierwszorazowo

przyznanej renty z tytułu niezdolności do pracy tj. 3589,48 zł x 102,86% (wskaźnik waloryzacji) = 3692,14 zł brutto, co daje netto 3027,85 zł.

Organ rentowy wyjaśnił, że wyrównanie renty z tytułu niezdolności do pracy przyznane prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. VIII U 475/18 za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. wraz ze świadczeniem za październik 2019 r. zostało wyliczone prawidłowo w następujący sposób: od 22.01.2018 r. do 31.01.2018 r. w kwocie 1091,50zł, tj. 3383,75 zł : 30 x 10, od 1.02.2018 r. do 28.02.2018 r. w kwocie 3383,75 zł, od 1.03.2018 r. do 30.06.2018 r.: 4 x 3383,75zł, od 1.07.2018 r. do 16.07.2018 r. w kwocie 1798,56zł, od 1.10.2019 r. do 31.10.2019 r. w kwocie 3584,24 zł, razem: 23796,41 zł - 1540,30 zł, kwota wypłaconych wcześniej rent za okres od 17.07.2018 r. do 30.09.2019 r., brutto 22256,00 zł, netto 18238,06 zł.

Zakład podkreślił, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. zmieniono zaskarżoną decyzję i przyznano wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r.

Odnosnie do pisma procesowego wnioskodawcy z 5.03.2020 r. ZUS wyjaśnił, że okresy składkowe i nieskładkowe zostały przyjęte w prawidłowej ilości.

Odnosnie do pisma procesowego wnioskodawcy z 16.03.2020 r. ZUS wyjaśnił, że w związku z przyznaniem wnioskodawcy prawa do renty od 22.01.2018 r. świadczenie rehabilitacyjne za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. zostało nienależnie pobrane a szczegółowe rozliczenie świadczenia rehabilitacyjnego za w/w okres wynika z załączonego przez skarżącego do przedmiotowego pisma z 16.03.2020 r. sposobu wypłacenia tego świadczenia w piśmie ZUS z 13.02.2020 r., akcentując, że rozliczenie świadczenia rehabilitacyjnego za ten okres jest prawidłowe, gdyż od tego świadczenia nie jest potrącana składka na ubezpieczenie zdrowotne.

(pisma procesowe ZUS z 5.06.2020 r. i z 12.06.2020 r. - k. 59, k. 63)

W piśmie procesowym z 29.06.2020 r. wnioskodawca podtrzymał swoje odwołania w sprawie rozliczenia świadczenia i wysokości naliczonej renty. Argumentował, że renta została mu przyznana decyzją z 14.09.2018 r. tj. w trakcie postępowania odwoławczego od decyzji z 25.01.2018 r. odmawiającej mu prawa do renty. Skarżący wyjaśnił, że Sąd Okręgowy w Łodzi w dn. 26.07.2019 r. przyznał mu prawo do renty od 22.01.2018 r. nakazując wypłatę stosownego wyrównania do 16.07.2018 r., podkreślając, że w tym czasie miał już przyznaną przez ZUS rentę od 14.09.2018 r., którą pobierał, a której wysokość została obliczona przy przyjęciu: kwoty bazowej w wysokości 3731,13 zł, okresu składkowego w ilości 447 miesięcy oraz okresu nieskładkowego w ilości 50 miesięcy. Wnioskodawca wskazał, że organ rentowy po niekorzystnym dla siebie rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. wydał kolejną piątą decyzję z 7.10.2019 r., gdzie do wyliczenia renty przyjęto: kwotę bazową w wysokości 3536,86 zł, okres składkowy w ilości 447 miesięcy oraz okres nieskładkowy w ilości 44 miesięcy. Odwołujący zarzucił, że ZUS podał, iż doliczył okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 21.01.2018 r., tj. 6 miesięcy i 1 dzień, do ogólnego stażu, gdy tymczasem decyzja ZUS z 7.10.2019 r. zawiera zmianę, gdzie zamiast dotychczasowych 50 miesięcy okresu nieskładkowego wpisano 44 miesięcy, tj. 6 miesięcy mniej. Ponadto odwołujący zarzucił, że ZUS nieprawidłowo obniżył kwotę bazową z 3731,13 zł do 3536,87 zł, tj. z roku poprzedniego. Konkludując skarżący stwierdził, że ZUS wykroczył poza zakres rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r., który dotyczył okresu od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r.

(pismo procesowe wnioskodawcy z 29.06.2020 r. k. 66-67)

W piśmie procesowym z 31.07.2020 r., odnosząc się do w/w pisma wnioskodawcy, ZUS wyjaśnił, że decyzją z 14.09.2018 r. o przyznaniu renty zaliczkowej od 17.07.2018 r. uwzględniono wnioskodawcy staż pracy 37 lat, 4 miesiące i 4 dni, tj. 448 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata, 1 miesiąc i 23 dni, tj. 49 miesięcy okresów nieskładkowych, w tym okres świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 16.07.2018 r. Organ rentowy podał, że decyzją z 8.10.2018 r. o przeliczeniu renty w kwocie zaliczkowej uwzględniono dodatkowy okres składkowy i nieskładkowy i staż pracy ustalony tą decyzją wyniósł 37 lat, 3 miesiące i 19 dni, tj. 447 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata, 2 miesiące i 6 dni, tj. 50 miesięcy okresów nieskładkowych. Zakład argumentował, że w związku z

ustaleniem wyrokiem Sądu Okręgowego z 26.07.2019 r. prawa wnioskodawcy do renty od 22.01.2018 r. decyzją z 7.10.2019 r. wyłączono okres świadczenia rehabilitacyjnego od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. tj. 5 miesięcy i 25 dni okresów nieskładkowych, natomiast nadal jest uwzględniony okres świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 21.01.2018 r., który był już doliczony decyzją z 14.09.2018 r., mimo że w piśmie procesowym z 17.12.2019 r. ZUS podał, że okres ten został zaliczony dopiero decyzją z 7.10.2019 r., a staż pracy ustalony przedmiotową decyzją wynosi 37 lat, 3 miesiące i 19 dni, tj. 447 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata, 8 miesięcy i 11 dni, tj. 44 miesięcy okresów nieskładkowych.

(pismo procesowe ZUS z 31.07.2020 r. k. 70-71)

W pismach procesowym z 24.08.2020 r. i z 31.08.2020 r. wnioskodawca poparł swoje odwołania, podkreślając, że w/w pismo procesowe ZUS-u potwierdza zasadność jego zarzutów dotyczących zmniejszenia w decyzji z 7.10.2019 r. ilości okresów nieskładkowych z 50 miesięcy do 44 miesięcy, tj. okresu wypłacanego świadczenia rehabilitacyjnego, konkludując, że wyjaśnienia ZUS w piśmie z 17.12.2019 r. są nieprawdziwe. Dodatkowo podniósł, że w okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego formalnie pozostawał w zatrudnieniu do 25.09.2018 r. w firmie (...), mimo iż nie pobierał w tym czasie wynagrodzenia, co potwierdza świadectwo pracy, wnosząc o zaliczenie tego okresu zatrudnienia do okresu nieskładkowego. Argumentował, że wysokość podstawy wymiaru renty powinna być ustalona na dzień 7.10.2019 r., a nie według stanu na 2017 r., jednocześnie podkreślając, że wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. nie upoważnił ZUS-u ani do zmniejszenia okresu nieskładkowego o 6 miesięcy, ani do zmiany kwoty bazowej przyjętej w decyzji z 14.09.2018 r. mocą której przyznano mu prawo do renty, gdyż wyrok ten stwierdza jedynie, że wnioskodawca prawo do renty posiadał od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r.

(pisma procesowe wnioskodawcy z 24.08.2020 r. i 31.08.2020 r. k.73, 75)

Na rozprawie 15.09.2020 r. i 15.12.2020 r. wnioskodawca poparł odwołania, przy czym sprecyzował swoje stanowisko w ten sposób, że oświadczył, iż w zakresie stażu pracy decyzja z 14.09.2018 r. jest prawidłowa, wskazując, że w zaskarżonych decyzjach w wyłączonym okresie nieskładkowym od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. był formalnie nadal zatrudniony w firmie (...) sp. z o.o. na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy do 25.09.2018 r., nie pobierał w tym czasie wynagrodzenia i korzystał w tym czasie ze świadczenia rehabilitacyjnego, przez co, jego zdaniem, okres ten nie powinien zostać odliczony przez ZUS, lecz powinien być nadal zaliczony do okresów nieskładkowych bez względu na to, że świadczenie rehabilitacyjne było nienależne od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., a ponadto podtrzymał zarzut błędnie przyjętej kwoty bazowej, argumentując, że rentę po raz pierwszy przyznano mu decyzją z 14.09.2018 r., która na skutek jego odwołania została zmieniona decyzją z 8.10.2018 r.

Pełnomocnik ZUS wniósł natomiast o oddalenie wniesionych odwołań, oświadczając, że w decyzji z 14.09.2018 r. przyjęto kwotę bazową z Monitora Polskiego 2018 r. pozycja 188, natomiast w decyzji z 7.10.2019 r. wydanej po wyroku Sądu Okręgowego zmieniła się data przyznania prawa do renty z lipca 2018 r. na styczeń 2018 r. i dlatego przyjęto kwotę bazową z Monitora Polskiego z 2017 r. pozycja 184, a także wyjaśnił, że w decyzji z 7.10.2019 r. wyłączony został okres świadczenia rehabilitacyjnego od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., ponieważ w miejsce świadczenia rehabilitacyjnego weszła renta, co spowodowało zmniejszenie stażu o 5 miesięcy, 25 dni i dlatego obie decyzje różnią się o tę wartość, natomiast zarzucając bezzasadność roszczenia skarżącego by w miejsce wyłączonego okresu pobierania nienależnego świadczenia rehabilitacyjnego od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. zaliczyć okres formalnego pozostawania w zatrudnieniu pracowniczym do 25.09.2018 r. w (...) sp. z o.o. podniósł, że jest to niemożliwe z uwagi na treść art. 7 ustawy emerytalnej, który definiuje, które okresy mogą być uznane za nieskładkowe.

(stanowiska stron - e-prot. z 15.09.2020 r.: 00:14:48, 00:27:07, e-prot. z 15.12.2020 r.: 00:01:14, 00:01:21, 00:09:39, 00:09:47)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca - J. P. urodził się (...) (okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca miał przyznane na mocy decyzji z 7.09.2017 r. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 17.01.2018 r. (okoliczność bezsporna; decyzja z 7.09.2017 r. k. 28 plik I akt ZUS)

W dniu 4.12.2017 r. odwołujący, w okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (okoliczność bezsporna)

W wyniku rozpoznania w/w wniosku decyzją z 25.01.2018 r. ZUS II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 22.01.2018 r., którym orzeczono o celowości przyznania J. P. świadczenia rehabilitacyjnego. (okoliczności bezsporne; a nadto decyzja k. 21 plik II akt ZUS)

Na mocy decyzji z 16.03.2018 r. ZUS II Oddział w Ł. przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 18.01.2018 r. do 16.07.2018 r. w wysokości 75% podstawy wymiaru. (okoliczności bezsporne)

J. P. odwołał się od decyzji ZUS II Oddział w Ł. z 25.01.2018 r. odmawiającej mu prawa do renty. (okoliczności bezsporne)

Postępowanie sądowe zainicjowane w/w odwołaniem toczyło się przed Sądem Okręgowym w Łodzi za sygn. VIII U 475/18. (okoliczności bezsporne)

W toku tego postępowania wnioskodawca złożył w dn. 10.07.2018 r. kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (okoliczności bezsporne, a nadto wniosek k. 1 plik III akt ZUS)

Na skutek rozpoznania tego wniosku ZUS na mocy decyzji z 14.09.2018 r. przyznał wnioskodawcy zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z 30.08.2018 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 17.07.2018 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, do 31.03.2019 r. w kwocie zaliczkowej, wskazując w tej decyzji, że ma ona charakter zaliczkowy oraz, że wysokość renty ustalonej przedmiotową decyzją może ulec zmianie po zakończeniu postępowania odwoławczego toczącego się przed Sądem. Do wyliczenia renty w kwocie zaliczkowej ZUS przyjął: kwotę bazową w wysokości 3731,13 zł wynikającą z Monitora Polskiego 2018 r. pozycja 188, okresy składkowe w ilości 37 lat, 4 miesiące, 4 dni, tj. 448 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 4 lat, 1 miesiąca i 23 dni, tj. 49 miesięcy. (okoliczności bezsporne, a nadto decyzja z 14.09.2018 r. k. 70 plik III akt ZUS)

Następnie decyzją z 8.10.2018 r. przeliczono wnioskodawcy rentę w kwocie zaliczkowej, przyjmując do wyliczenia wysokości tego świadczenia kwotę bazową 3731,13 zł, okresy składkowe w ilości 37 lat, 3 miesiące, 19 dni, tj. 447 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 4 lat, 2 miesiące, 6 dni, tj. 50 miesięcy. W decyzji z 8.10.2018 r. uwzględniono wnioskodawcy do stażu ubezpieczeniowego okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 16.07.2018 r. w ilości 11 miesięcy i 26 dni. W decyzji tej ZUS podkreślił, że renta ustalona tą decyzją ma charakter zaliczkowy i wysokość renty może ulec zmianie po zakończeniu postępowania odwoławczego w Sądzie. (okoliczności bezsporne, a nadto decyzja z 8.10.2018 r. k. 95 plik III akt ZUS)

Decyzją z 1.03.2019 r. ZUS II Oddział w Ł. dokonał od 1.03.2019 r. waloryzacji renty. Wysokość zwaloryzowanej renty ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia przysługującego w dniu 28.02.2019 r. tj. kwoty 3589,48 zł przez wskaźnik waloryzacji 102,86%. Renta po waloryzacji od 1.03.2019 r. wynosi 3692,14 zł. Podstawa wymiaru renty po waloryzacji od 1.03.2019 r. wynosi 7793,12 zł. (okoliczności niesporne, a nadto decyzja z 1.03.2019 r. złożona przez wnioskodawcę wraz z pismem z 5.03.2020 r.)

Decyzją z 30.04.2019 r. ZUS II Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z 21.02.2019 r. wobec orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z 12.04.2019 r. przyznał wnioskodawcy od 1.04.2019 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. Do wyliczenia wysokości renty ZUS przyjął kwotę bazową w wysokości 3731,13 zł, okresy składkowe w ilości 447 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 50 miesięcy. Zakład podał, że renta ustalona przedmiotową decyzją ma charakter zaliczkowy i wysokość renty może ulec zmianie po zakończeniu postępowania odwoławczego

w sądzie. (okoliczności niesporne, a nadto decyzja z 30.04.2019 r. złożona przez wnioskodawcę wraz z pismem z 5.03.2020 r.)

Prawomocnym wyrokiem z 26.07.2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi po rozpoznaniu sprawy VIII U 475/18 z odwołania J. P. od decyzji ZUS II Oddział w Ł. z 25.01.2018 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. (okoliczności bezsporne, a nadto wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2018 r., VIII U 475/18 w aktach ZUS i jednocześnie okoliczność znana Sądowi z urzędu na podstawie Systemu Sędzia 2)

Zgodnie ze świadectwem pracy z 25.09.2018 r. wnioskodawca był pracownikiem (...) Sp. z o.o. w Ł. w wymiarze ¼ etatu od 27.12.2012 r. do 30.04.2015 r. a następnie w pełnym wymiarze czasu pracy od 1.05.2015 r. do dnia rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron 25.09.2018 r. (bezsporne, a nadto świadectwo pracy k. 81-82 plik III akt ZUS).

W okresie od 18.01.2018 r. do 16.07.2018 r. ZUS na mocy decyzji z 16.03.2018 r. wypłacał wnioskodawcy kolejną część świadczenia rehabilitacyjnego z tytułu ubezpieczenia chorobowego wynikającego z zatrudnienia pracowniczego w (...) Sp. z o.o. w Ł.. (okoliczności bezsporne)

W w/w czasie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez wnioskodawcę od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. jego pracodawca (...) Sp. z o.o. w Ł. nie wypłacał skarżącemu żadnego wynagrodzenia, ani też nie wypłacał go od 17.07.2018 r. do dnia rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron z dniem 25.09.2018 r.

(okoliczności bezsporne, a nadto świadectwo pracy k. 81-82 plik III akt ZUS, okoliczność przyznana przez wnioskodawcę e-prot. z 15.09.2020 r.: 00:14:48, e-prot. z 15.12.2020 r.: 00:09:39)

Okresy zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Sp. z o.o. od 27.12.2012 r. do 30.04.2015 r., od 1.05.2015 r. do 31.05.2016 r., okresy prowadzenia działalności gospodarczej od 2.04.2013 r. do 21.04.2013 r., od 1.12.2013 r. do 30.04.2015 r., (...) od 15.06.2009 r. do 28.08.2009 r., (...) Sp. z o.o. od 16.01.2017 r. do 19.01.2017 r. pokrywają się z uznanymi do stażu pracy okresami, które ZUS uwzględnił skarżącemu w wymiarze pojedynczym.

(okoliczności bezsporna, wykaz okresów ubezpieczenia wnioskodawcy k. 60)

Zaskarżoną w n/n sprawie decyzją z **14.08.2019 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z urzędu dokonał rozliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z przychodem osiągniętym w 2018 r. przez J. P. w wysokości 3555,84 zł, stwierdzając, że przychód wnioskodawcy nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu ustalonej dla w/w okresu, tj. kwoty 17502,45 zł. (okoliczności bezsporne)

Zaskarżoną w n/n sprawie decyzją z **7.10.2019 r.** o przyznaniu renty w kwocie zaliczkowej ZUS II Oddział w Ł., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.01.2019 r. w sprawie VIII U 475/18, przyznał J. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., tj. na okres określony w przedmiotowym wyroku. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2003 r. do 2012 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 203,06%. Podstawa wymiaru obliczenia przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 203,06% przez kwotę bazową 3536,87 zł (wynikającą z Monitora Polskiego z 2017 r., poz. 184 obowiązującą od 1.03.2017 r. do 28.02.2018 r.) wynosi 7181,97 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1.03.2018 r. 7607,52 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił okresy składkowe w ilości 37 lat, 3 miesiące i 19 dni, tj. 447 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 3 lat, 8 miesięcy i 11 dni, tj. 44 miesiące. W decyzji tej uwzględniono jako okres nieskładkowy okres pobierania przez wnioskodawcę świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 21.01.2018 r. (w ilości 6 miesięcy i 1 dnia), natomiast zmniejszono okresy nieskładkowe o okres (uprzednio uznany w decyzji z 8.10.2018 r.) pobierania świadczenia rehabilitacyjnego od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., tj. w ilości 5 miesięcy i 25 dni, czyli o okres, za który wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. VIII U 475/18 przyznano odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wysokość renty obliczono w następujący sposób: $24\% \times 3536,87 = 848,85\text{zł}$, $(447 \times 1,3\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 3478,23\text{zł}$, $(44 \times 0,7\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 184,58\text{zł}$, razem 4511,66 zł. ZUS podał, że renta z tytułu

częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 3383,75zł. Zakład wskazał, że renta po waloryzacji przysługuje od 1.03.2018 r. w kwocie 3484,59zł, od 1.03.2019 r. w kwocie 3584,24zł. ZUS podał, że na poczet należności od 22.01.2019 r. do 31.10.2019 r. w kwocie 23796,41zł zaliczono kwotę 1540,30zł z tytułu wypłaconej renty, pozostała należność w kwocie 22256,11zł po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 2015,00zł, liczonej od podstawy opodatkowania 22256,00zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 2003,05zł, w tym odliczanej od podatku 1724,85zł z kwoty świadczenia 278,20zł, Zakład przekaże na rachunek w banku w kwocie 18238,06zł. Organ rentowy podał, że od 1.11.2019 r. podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 3584,00 zł, zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi 288,00zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie 322,58zł, w tym odliczana od podatku wynosi 277,78zł, odliczana z kwoty świadczenia wynosi 44,80zł, wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 2973,66 zł. Zakład podał, że ewentualne przeliczenie renty nastąpi po otrzymaniu informacji z Wydziału Zasiłków dotyczącej przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego na okres 22.01.2018 r. – 16.07.2018 r. (decyzja zaliczkowa z 7.10.2019 r. w aktach ZUS plik IV, wykaz okresów ubezpieczenia wnioskodawcy k. 60)

Wyrównanie renty z tytułu niezdolności do pracy przyznane prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. VIII U 475/18 za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. wraz ze świadczeniem za październik 2019 r. zostało wyliczone przez ZUS w następujący sposób:

-od 22.01.2018 r. do 31.01.2018 r. w kwocie 1091,50zł, tj. 3383,75 zł : 30 x 10,

-od 1.02.2018 r. do 28.02.2018 r. w kwocie 3383,75 zł,

-od 1.03.2018 r. do 30.06.2018 r.: 4 x 3383,75zł,

-od 1.07.2018 r. do 16.07.2018 r. w kwocie 1798,56zł,

- od 1.10.2019 r. do 31.10.2019 r. w kwocie 3584,24 zł,

razem: 23796,41 zł - 1540,30 zł kwota wypłaconych wcześniej rent za okres od 17.07.2018 r. do 30.09.2019 r. = brutto 22256,00 zł, po odliczeniu zaliczki na podatek, odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 2015zł, liczonej od podstawy opodatkowania 22256zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 2003,05zł, w tym odliczonej od podatku 1724,85zł, z kwoty świadczenia 278,20zł, do wypłaty przysługuje kwota 18238,06zł.

(odpowiedzi na odwołania –k. 11-12 akt VIII U 5080/19, k. 11-12 akt VIII U 5081/19, wyliczenie w piśmie procesowym ZUS z 5.06.2020 r. - k. 59 v.)

Zaskarżoną w n/n postępowaniu ostateczną decyzją z **23.10.2019 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. przyznał J. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., tj. od daty określonej w wyroku sądu. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2003 r. do 2012 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 203,06%. Podstawa wymiaru obliczenia przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 203,06% przez kwotę bazową 3536,87 zł wynosi 7181,97 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1.03.2018 r. 7607,52 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił okresy składkowe w ilości 37 lat, 3 miesiące i 19 dni, tj. 447 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 3 lat, 8 miesięcy i 11 dni, tj. 44 miesiące. Wysokość renty została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 3536,87\text{zł} = 848,85\text{zł}$, $(447 \times 1,3\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 3478,23\text{zł}$, $(44 \times 0,7\%) / 12 \times 7181,97\text{zł} = 184,58\text{zł}$, razem 4511,66 zł. ZUS podał, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 3383,75zł. Zakład wskazał, że renta po waloryzacji przysługuje od 1.03.2018 r. w kwocie 3484,59zł, od 1.03.2019 r. w kwocie 3584,24zł. ZUS podał, że świadczenie za listopad w kwocie 3584,24zł po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 288,00zł, liczonej od podstawy opodatkowania 3584,00zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 322,58zł, w tym odliczanej od podatku 277,78zł z kwoty świadczenia 44,80zł, Zakład przekaże na rachunek w banku w kwocie 2973,66zł. Organ rentowy podał, że od 1.11.2019 r. podstawę opodatkowania stanowi

miesięcznie kwota 3584,00 zł, zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi 288,00zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie 322,58zł, w tym odliczana od podatku wynosi 277,78zł, odliczana z kwoty świadczenia wynosi 44,80zł, wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 2973,66zł. Zakład podał, że po otrzymaniu informacji z Wydziału Zasiłków dotyczącej przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego za okres 22.01.2018 r. – 16.07.2018 r. wysokość renty pozostaje bez zmian. (decyzja z 23.10.2019 r. w aktach ZUS plik IV, wykaz okresów ubezpieczenia wnioskodawcy k. 60)

Decyzją z 25.10.2019 r. ZUS II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. i zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego w kwocie 8180,48 zł za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., albowiem wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. VIII U 475/18 zmieniono decyzję ZUS z 25.01.2018 r. i przyznano wnioskodawcy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., wskazując, że o tym, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje jeśli jest się uprawnionym do renty, odwołujący dowiedział się z pouczenia zawartego w decyzji z 16.03.2018 r. (decyzja z 25.10.2019 r. w aktach ZUS plik IV k. 2-3)

ZUS rozliczył wypłacone od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. wnioskodawcy świadczenie rehabilitacyjne do zwrotu, którego ubezpieczony został wezwany decyzją z 25.10. (...). w następujący sposób:

- wypłata dn. 26.03.2018 r. za okres od 22.01.2018 r. do 31.03.2018 r. kwota brutto 3207,12 zł, zaliczka na podatek dochodowy 577 zł, kwota świadczenia netto 2630,12 zł,
- wypłata w dn. 23.04.2018 r. za okres od 1.04.2018 r. do 30.04.2018 r. kwota brutto 1394,40 zł zaliczka na podatek dochodowy 251 zł, kwota netto 1143,40 zł,
- wypłata w dn. 25.05.2018 r. za okres od 1.05.2018 r. do 31.05.2018 r. kwota brutto 1440,88 zł, zaliczka na podatek dochodowy 259 zł, kwota netto 1181,88 zł,
- wypłata w dn. 25.06.2018 r. za okres od 1.06.2018 r. do 30.06.2018 r. kwota brutto 1394,40 zł, zaliczka na podatek dochodowy 251 zł, kwota netto 609,68 zł,
- wypłata w dn. 18.07.2018 r. za okres od 1.07.2018 r. do 16.07.2018 r. kwota brutto 743,68 zł, zaliczka na podatek dochodowy 134 zł, kwota netto 609,68 zł,

Łącznie do zwrotu 8180 zł kwota brutto, zaliczka na podatek dochodowy 1472 zł, kwota netto 6708,48 zł.

(wyliczenie ZUS z 13.02.2020 r. k. 42)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł żadnych powodów by czynić to z urzędu.

Należy wskazać, że wnioskodawca nie wniósł żadnych uzasadnionych merytorycznie zastrzeżeń do przedstawionego przez ZUS w toku postępowania wyliczenia wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy przyznanego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. VIII U 475/18 za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. wraz ze świadczeniem za październik 2019 r. dotyczącego zaskarżonej decyzji z 7.10.2019 r. (pismo ZUS k. 59 v.). Samo zaprezentowanie przez odwołującego jego alternatywnego wyliczenia należnej renty (k. 39) nie podważało prawidłowość wyliczenia dokonanego przez ZUS, tym bardziej, że to wyliczenie w oparciu o kwoty netto jest bardziej narażone na błąd, gdyż utrudnia uwzględnienie kwot potrącanych tytułem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Również zastrzeżenie skarżącego co do złożonego przez ZUS wyliczenia wyrównania renty za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. polegające na tym, że wnioskodawca porównał je z wyliczeniem ZUS z 13.02.2020 r. dotyczącym zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. i zarzucił, że w przypadku świadczenia rehabilitacyjnego ZUS nie potrącił składki na ubezpieczenie zdrowotne, nie miało żadnego wpływu na ocenę poprawności wyliczenia ZUS co do wyrównania świadczenia rentowego za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., albowiem od świadczenia rehabilitacyjnego nie

jest potrącana składka na ubezpieczenie zdrowotne, co zresztą ZUS wyjaśnił w piśmie procesowym z 12.06.2020 r. Wnioskodawca nie zgłaszał dalszych zastrzeżeń w tym przedmiocie, ani nie zgłosił żadnych zarzutów co do samej poprawności rachunkowej wyliczenia wyrównania świadczenia rentowego, a i Sąd nie znalazł urzędu żadnych podstaw by kwestionować ich poprawność.

Sąd pominął wniosek dowodowy wnioskodawcy o powołanie dowodu z opinii biegłego celem wyliczenia wysokości jego renty, albowiem przeprowadzenie tego dowodu było zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a to z uwagi na to, że spór dotyczył ostatecznie wyłącznie kwestii prawnych, tj. oceny prawidłowości przyjętej w zaskarżonych decyzjach z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. kwoty bazowej do wyliczenia renty obowiązującej od 1.03.2017 r. zgodnie z Monitorem Polskim z 2017 r., poz. 184, zamiast kwoty bazowej obowiązującej od 1.03.2018 r. zgodnie z Monitorem Polskim z 2018 r., poz. 188, która była zastosowana przez ZUS do wyliczenia zaliczkowej kwoty renty decyzjami z 14.09.2018 r. i z 8.10.2018 r., a także oceny prawidłowości ustalenia stażu ubezpieczeniowego wobec odliczenia przez ZUS na skutek wyroku Sądu Okręgowego z 26.07.2019 r. VIII U 475/18 z okresu nieskładkowego okresu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., a także oceny możliwości zaliczenia jako okresu nieskładkowego okresu formalnego pozostawania skarżącego w zatrudnieniu pracowniczym w (...) Sp. z o.o. w Ł. do 25.09.2018 r., gdy wnioskodawca nie pobierał wynagrodzenia, natomiast pobierał świadczenie rehabilitacyjne od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. Jednocześnie dodać należy, że wnioskodawca nie złożył żadnych zastrzeżeń do wykazu jego stażu ubezpieczeniowego złożonego w toku postępowania przez ZUS, który zalega za kartą 60 akt sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie od każdej z zaskarżonych decyzji z 14.08.2019 r., z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. podlega oddaleniu.

Punktem wyjścia do rozważań w niniejszej sprawie musi być przypomnienie, że prawomocnym wyrokiem z 26.07.2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi po rozpoznaniu sprawy VIII U 475/18 zmienił zaskarżoną w tym postępowaniu przez wnioskodawcę decyzję z 25.01.2018 r. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r.

Celem uporządkowania stanu rzeczy przypomnieć także należy, że odwołujący na mocy decyzji z 16.03.2018 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne w okresie od 18.01.2018 r. do 16.07.2018 r., które na skutek w/w wyroku stało się świadczeniem nienależnym, co zostało potwierdzone w decyzji z 25.10.2019 r.

Należy również wyraźnie podkreślić, że wbrew wywodom skarżącego wydana w toku postępowania odwoławczego prowadzonego przed tut. Sądem za sygn. VIII U 475/18 decyzja z 14.09.2018 r. o przyznaniu renty odwołującemu miała charakter zaliczkowy – co zostało w tejże decyzji wyraźnie zapisane zarówno w jej tytule „Decyzja o przyznaniu renty w kwocie zaliczkowej”, jak i w końcowej części jej uzasadnienia, gdzie wytłuszczoną czcionką zapisano „Renta ustalona niniejszą decyzją ma charakter zaliczkowy. Wysokość renty może ulec zmianie po zakończeniu postępowania odwoławczego w Sądzie”. Taki sam charakter miał też decyzja z 8.10.2018 r. o przeliczeniu renty w kwocie zaliczkowej, co również ZUS podkreślił wytłuszczoną czcionką na dole uzasadnienia tej decyzji, a także decyzja z 30.04.2019 r., w której także pouczone skarżącego, że ma ona charakter zaliczkowy. Ponadto lektura akt sprawy i akt rentowych wskazuje, że ZUS odpowiadając na pisma wnioskodawcy (pismo z 27.11.2018 r. k. 11) informował go, że w/w decyzje są jedynie decyzjami o charakterze zaliczkowym (pismo ZUS z 21.09.2018 r., pismo ZUS z 6.11.2018 r. k. 12).

Powyższe oznacza, że całkowicie bezzasadna jest argumentacja wnioskodawcy, że na mocy decyzji z 14.09.2018 r. ma on prawa nabyte co do przyjętej w niej kwoty bazowej, czy ustalonego w niej stażu ubezpieczeniowego. Decyzje zaliczkowe nie mają bowiem charakteru ostatecznego i nie kończą one postępowania w sprawie. Przede wszystkim trzeba zauważyć, iż celem wydawania decyzji zaliczkowej jest zapewnienie ubezpieczonemu, którego prawo do renty jest niewątpliwie wypłaty świadczenia, które jest z reguły jeżeli nie jedynym to głównym źródłem utrzymania, mimo istnienia problemów z kwantytatywnym określeniem wysokości tego świadczenia. Z treści art. 120 u.e.r.f.u.s. wynika, iż zaliczka jest ustalana jedynie w kwocie zbliżonej do przewidywanego świadczenia, a tym samym, świadczenie z definicji ma charakter nietrwały i przede wszystkim prognozowany. Podlega zatem w razie takiej potrzeby korekcie w związku z późniejszą decyzją ustalającą ostatecznie wysokość świadczenia. Dodatkowo wskazać należy, że organ

rentowy zobowiązany jest raczej przyznać świadczenie w wysokości zaliczkowej, niż odwlekać wydanie decyzji do momentu jednoznacznego ustalenia właściwej wysokości świadczenia. Szybkie i skuteczne nabycie świadczeń stanowi słuszny interes ubezpieczonego (zob. np. wyrok SA w Poznaniu z 9.02.2010 r., III AUa 1169/09, LEX nr 628255, wyrok SA w Białymstoku z 20.09.2017 r., III AUa 49/17, LEX nr 2404609, wyrok SA w Szczecinie z 26.10.2017 r., III AUa 933/16, LEX nr 2427731).

Przechodząc do szczegółowej oceny prawnej żądań wnioskodawcy Sąd zważył, że zgodnie z przepisem art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.), renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych;
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych;
- 4) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista ukończyłby 60 lat.

Dla osoby częściowo niezdolnej do pracy, renta wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy (art. 62 ust. 2 w/w ustawy).

W art. 62 ust. 3 w/w ustawy postanowiono, że przy obliczaniu renty okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Jak wynika z powyższego przepisu rozmiar okresów składkowych i nieskładkowych wywiera bezpośredni wpływ na wysokość renty.

Wskazać w tym miejscu należy, że wnioskodawca zaskarżył decyzję z 14.08.2019 r., mocą której ZUS z urzędu dokonał rozliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z przychodem osiągniętym w 2018 r. przez J. P. w wysokości 3555,84 zł, stwierdzając, że przychód wnioskodawcy nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu ustalonej dla w/w okresu, tj. kwoty 17502,45 zł, jednakże w odwołaniu od tej decyzji skarżący kwestionował jedynie staż ubezpieczeniowy w zakresie ilości okresów składkowych przyjęty przez ZUS do wyliczenia jego renty w kwocie zaliczkowej w decyzji z 8.10.2018 r. powołując się na załączoną do niej kartę przebiegu zatrudnienia i wywodził na tej podstawie, że ZUS błędnie uznał w kwestionowanej aktualnie decyzji z 14.08.2019 r., że wypłacił wnioskodawcy rentę w prawidłowej wysokości, zarzucając, że pozwany nie odniósł się w tej decyzji skąd wcześniejsze nieścisłości w ustaleniu stażu pracy wnioskodawcy i czy zostały one wyjaśnione przez ZUS. Skarżący wskazał też, że od chwili przyznania prawa do renty nie pracował, a zatem długość okresu składkowego nie uległa zmianie.

Wobec powyższego Sąd zważył, że zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.), jeżeli okresy, o których mowa w art. 6, 7 i 10, zbiegają się w czasie, przy ustalaniu prawa do świadczeń określonych w ustawie uwzględnia się okres korzystniejszy.

W realiach n/n sprawy powyższa regulacja została przez ZUS prawidłowo zastosowana co do okresów zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Sp. z o.o. od 27.12.2012 r. do 30.04.2015 r., od 1.05.2015 r. do 31.05.2016 r., okresów prowadzenia działalności gospodarczej od 2.04.2013 r. do 21.04.2013 r., od 1.12.2013 r. do 30.04.2015 r., (...) od 15.06.2009 r. do 28.08.2009 r., (...) Sp. z o.o. od 16.01.2017 r. do 19.01.2017 r., które pokrywają się z uznanymi do stażu pracy okresami, a które ZUS uwzględnił skarżącemu w wymiarze pojedynczym. Dodać należy, że wnioskodawca nie zakwestionował powyższego, ani też nie zgłosił żadnych zarzutów do złożonego przez ZUS w toku postępowania wykazu okresów ubezpieczenia wnioskodawcy, który zalega za k. 60 akt sprawy.

Zdaniem Sądu w świetle dostępnego materiału dowodowego, pozwany wydając zaskarżoną decyzję zaliczkową z 7.10.2019 r. i zaskarżoną ostateczną decyzję z 23.10.2019 r., prawidłowo także wykonał prawomocny wyrok Sądu

Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18 i w efekcie słusznie odliczył ze stażu nieskładkowego okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., gdy wnioskodawca pobierał świadczenie rehabilitacyjne, gdyż na mocy w/w wyroku ubezpieczony od 22.01.2018 r. nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W efekcie powyższego wyroku pobrane przez skarżącego świadczenie rehabilitacyjne od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. było świadczeniem nienależnym, co znalazło potwierdzenie w decyzji z 25.10.2019 r. Powyższe odliczenie skutkowało zatem prawidłowym pomniejszeniem przez pozwanego okresu nieskładkowego w zaskarżonych decyzjach z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. o staż 5 miesięcy i 25 dni co ostatecznie dało staż nieskładkowy w ilości 44 miesięcy. Stąd właśnie powstała różnica w ilości okresów nieskładkowych w porównaniu do decyzji o przyznaniu renty w kwocie zaliczkowej z 14.09.2018 r. i do decyzji o przeliczeniu renty zaliczkowej z 8.10.2018 r., w których uwzględniono do czasu zakończenia postępowania odwoławczego w sprawie VIII U 475/18 okres pobierania przez ubezpieczonego świadczenia rehabilitacyjnego od 22.07.2017 r. do 16.07.2018 r., tj. w ilości 11 miesięcy i 26 dni. Tym samym obie zaskarżone decyzje z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. w sposób prawidłowy do wyliczenia wysokości renty skarżącego przyjęły okresy nieskładkowe w ilości 44 miesięcy, a argumentacja skarżącego o wadliwym zmniejszeniu okresów nieskładkowych w tych decyzjach, okazała się w całości chybioną.

Nie ma też racji odwołujący żądając zaliczenia jako okresu nieskładkowego okresu pozostawania formalnie w stosunku pracy z (...) Sp. z o.o. w Ł. od 22.01.2018 r. do 25.09.2018 r., kiedy to pracodawca nie wypłacał mu żadnego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, natomiast wnioskodawca pobierał od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. świadczenie rehabilitacyjne na mocy decyzji z 16.03.2018 r., które ze względu na wyrok z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18 okazało się świadczeniem nienależnym i co zostało potwierdzone decyzją z 25.10.2019 r., a od 17.07.2018 r. pobierał rentę w kwocie zaliczkowej na mocy decyzji z 14.08.2018 r. Okres, którego dotyczy aktualnie omawiane roszczenie powoda nie jest bowiem okresem nieskładkowy w świetle dyspozycji art. 7 ustawy emerytalno – rentowej.

Okresami nieskładkowymi są bowiem tylko następujące okresy wymienione w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS:

1) pobierania:

a) wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wypłaconego na podstawie przepisów Kodeksu pracy,

b) zasiłków z ubezpieczenia społecznego: chorobowego lub opiekuńczego,

c) świadczenia rehabilitacyjnego,

d) świadczeń wymienionych w lit. b i c po ustaniu obowiązku ubezpieczenia;

2) pobierania renty chorobowej po ustaniu zatrudnienia w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa obowiązującego w danym zawodzie lub po ustaniu obowiązku ubezpieczenia społecznego z innego tytułu;

3) niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, jeżeli za te okresy, na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zostało wypłacone odszkodowanie;

4) (uchylony);

5) przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy - z powodu opieki nad dzieckiem:

a) w wieku do lat 4 - w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie - bez względu na liczbę dzieci - do 6 lat,

b) na które ze względu na jego stan fizyczny, psychiczny lub psychofizyczny przysługuje zasiłek pielęgnacyjny - dodatkowo w granicach do 3 lat na każde dziecko;

6) przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy opieki pielęgnacyjnej nad inwalidą wojennym zaliczonym do I grupy inwalidów lub uznanym za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji, sprawowanej przez członka jego rodziny w wieku powyżej 16 lat, który w okresie sprawowania opieki nie osiągnął przychodu przekraczającego miesięcznie połowę najniższego wynagrodzenia;

7) przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy niewykonywania pracy, w granicach do 6 lat, spowodowane koniecznością opieki nad innym niż dziecko członkiem rodziny zaliczonym do I grupy inwalidów lub uznanym za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo uznanym za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym, sprawowanej przez członka jego rodziny w wieku powyżej 16 lat, który w okresie sprawowania opieki nie osiągnął przychodu przekraczającego miesięcznie połowę najniższego wynagrodzenia;

8) urlopu bezpłatnego oraz przerw w zatrudnieniu w razie nieudzielenia urlopu bezpłatnego małżonkom pracowników skierowanych do pracy w przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, w stałych przedstawicielstwach przy Organizacji Narodów Zjednoczonych i w innych misjach specjalnych za granicą, w instytucjach, ośrodkach informacji i kultury za granicą;

9) nauki w szkole wyższej na jednym kierunku, pod warunkiem ukończenia tej nauki, w wymiarze określonym w programie studiów;

9a) studiów doktoranckich i aspirantury naukowej w wymiarze określonym w decyzji o ich utworzeniu;

9b) asystenckich studiów przygotowawczych;

10) dokształcania zawodowego lekarzy w klinikach akademii medycznych i oddziałach instytutów naukowych w charakterze wolontariusza - w granicach do 1 roku;

11) pobierania zasiłku przedemerytalnego i świadczenia przedemerytalnego;

12) udokumentowanej niezdolności do pracy, za które wypłacone zostały z Funduszu Pracy: zasiłki dla bezrobotnych, zasiłki szkoleniowe lub stypendia;

13) udokumentowanego okresu odbytego stażu uczniowskiego, o którym mowa w art. 121a ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148, 1078, 1287, 1680, 1681 i 1818).

Jak widać zgodnie z przytoczonym przepisem art. 7 ustawy emerytalno – rentowej, nie ma prawnej możliwości zaliczenia jako okresu nieskładkowego formalnego pozostawania w zatrudnieniu pracowniczym przez wnioskodawcę od 22.01.2018 r. do 25.09.2018 r., gdy wnioskodawca nie pobierał od pracodawcy wynagrodzenia z tytułu niezdolności do pracy, natomiast pobierane wtedy przez niego świadczenie rehabilitacyjne od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. okazało się nienależne z uwagi na prawomocny wyrok z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18, zaś od 17.07.2018 r. pobierał na mocy decyzji z 14.09.2018 r. rentę z tytułu niezdolności do pracy w kwocie zaliczkowej. Nie stanowi to bynajmniej o pozbawieniu ubezpieczonego jakichkolwiek praw nabytych, albowiem powyższy wniosek nie podważa wcale przysługującego mu w tym okresie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanego mu na mocy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18 od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. a następnie renty okresowej od 17.07.2018 r. na mocy decyzji z 14.09.2018 r., a od 1.04.2019 r. renty na stałe na mocy decyzji z 30.04.2019 r. Sam fakt pozostawania formalnie w zatrudnieniu pracowniczym do 25.09.2018 r. nie mógł być uznany za podstawę zaliczenia okresu od 22.01.2018 r. do 25.09.2018 r. do stażu nieskładkowego przy ustalaniu wysokości renty albowiem odbyłoby się to wbrew obowiązującym w tej mierze przepisom (art. 7 ustawy emerytalno – rentowej). Nie ma podstawy prawnej wliczenia tego okresu do okresu wymaganego do uzyskania prawa do świadczeń czy ich wysokości, jeżeli nie zbiega się on w czasie z okresami składkowymi lub nieskładkowymi. Gwoli ścisłości jedynie należy dodać, że okres pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy nie jest ani okresem składkowym, ani nieskładkowym, gdyż nie jest on wymieniony w art. 6 i art. 7 ustawy emerytalnej.

Reasumując powyższe rozważania – po pierwsze, organ rentowy prawidłowo wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18 odliczył wnioskodawcy w zaskarżonych decyzjach z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. od okresów nieskładkowych okres nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., tj. staż nieskładkowy w ilości 5 miesięcy i 25 dni, gdyż w miejsce świadczenia rehabilitacyjnego w tym okresie weszła na mocy w/w wyroku renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a to skutkowało poprawnym ustaleniem okresów nieskładkowych w tych decyzjach w ilości 44 miesięcy. Po drugie, nie ma prawnej możliwości zaliczenia jako okresu nieskładkowego (ani składkowego) okresu pozostawania w formalnym zatrudnieniu pracowniczym od 22.01.2018 r. do 25.09.2018 r., gdy wnioskodawca nie otrzymywał żadnego wynagrodzenia, lecz pobierał od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. nienależne świadczenie rehabilitacyjne, gdyż nie został on przewidziany w przepisie art. 7 ustawy emerytalnej, który ściśle określa co jest okresem nieskładkowym.

Przechodząc do zarzutu odwołującego dotyczącego nieprawidłowo przyjętej w zaskarżonych decyzjach z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. kwoty bazowej, przypomnieć należy, iż wysokość renty ustalana jest na zasadach przewidzianych w cytowanym wyżej art. 62 ustawy emerytalno-rentowej. Algorytm obliczenia wysokości renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wyraża się sumą kilku wielkości, przy czym pierwszą stanowił 24% kwoty bazowej o której mowa w art. 19 ustawy, a drugą i trzecią stanowił iloczyn indywidualnej podstawy wymiaru oraz wartości 1,3% za każdy rok okresów składkowych i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych. Zasadą jest, że do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjmuje się kwotę z bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o to świadczenie. Dla ubezpieczonego, który nabył na mocy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18 prawo do świadczenia rentowego od 22.01.2018 r. i uprawniony jest do tego świadczenia bez przerwy, kwota bazowa wynosi 3536,87 zł bo taka kwota bazowa obowiązywała od 1.03.2017 r. do 28.02.2018 r. zgodnie z Monitorem Polskim z 2017 r. poz. 184, czyli na dzień 22.01.2018 r. kiedy to wnioskodawcy w/w wyrokiem przyznano prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Tak też prawidłowo przyjął ZUS w obu zaskarżonych decyzjach z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r.

Nie ma racji skarżący, że ZUS wydając decyzje z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. w wykonaniu wyroku z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18 wykroczył poza zakres, którego dotyczy tenże wyrok i naruszył przez to prawa nabyte skarżącego w zakresie kwoty bazowej przyjętej w decyzji z 14.09.2018 r. w wysokości 3731,13 zł obowiązującej w dacie wydania tej decyzji, tj. od 1.03.2018 r. zgodnie z Monitorem Polskim z 2018 r., poz. 188, albowiem – jak już wyżej wspomniano – decyzja ta była jedynie decyzją zaliczkową, wydaną do czasu zakończenia postępowania odwoławczego w sprawie VIII U 475/18 i nie jest ona źródłem żadnych praw nabytych przez wnioskodawcę w zakresie sposobu wyliczenia wysokości świadczenia rentowego. Dopiero prawomocny wyrok z 26.07.2019 r. w sprawie VIII U 475/18 przesądził, że wnioskodawca nabył prawo do renty od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. i wobec tego wyliczając w decyzjach z 7.10.2019 r. i z 23.10.2019 r. zgodnie z tym wyrokiem wysokości renty wnioskodawcy ZUS musiał zastosować obowiązującą w dacie 22.01.2018 r. kwotę bazową – tj. kwotę bazową obowiązującą od 1.03.2017 r. do 28.02.2018 r. zgodnie z Monitorem Polskim z 2017 r., poz. 184 czyli kwotę 3536,87 zł.

Organ rentowy nie popełnił też błędów rachunkowych przy ustalaniu corocznej waloryzacji wysokości renty w 2018 r. i w 2019 r. Waloryzacja została przez niego dokonana poprawnie. Wnioskodawca zresztą nie kwestionował tej waloryzacji.

Wobec argumentacji podniesionej w odwołaniach przez skarżącego, Sąd zweryfikował także rachunkowo przysługującą odwołującemu kwotę wyrównania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 26.07.2019 r. VIII U 475/18 oraz świadczenie za październik 2019 r. i stwierdził, że organ rentowy prawidłowo ustalił ją na kwotę 22256,11 zł brutto wyliczając ją w ten sposób, że od łącznej kwoty 23796,41 zł renty za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. oraz świadczenia za październik 2019 r., pozwany odjął kwotę 1540,30 zł za okres od 17.07.2018 r. do 30.09.2019 r. wynikającą ze zmiany wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy. Od tak wyliczonej kwoty brutto należało jeszcze odprowadzić zaliczki na podatek dochodowy (2015 zł) i składkę na ubezpieczenie zdrowotne (2003,05zł) - wysokość tej zaliczki i składki została obliczona przez organ rentowy i nie nasuwa ona wątpliwości. W efekcie ZUS poprawnie

przyjął do wypłaty tytułem wyrównania kwotę 18236,06 zł netto. Ma rację skarżący, że w zaskarżonej decyzji z 7.10.2019 r. brak jest uzasadnienia przedstawiającego sposób wyliczenia wyrównania świadczenia rentowego za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2019 r. Jednakże złożone przez ZUS w toku niniejszego postępowania odwoławczego wyliczenie wyrównania tego świadczenia nie zawiera omyłek rachunkowych i jest zgodne z prawem, wobec czego Sąd uznał odwołanie i w tej części za niezasadne. Odwołujący się nie wykazał bowiem, ażeby w którymś miejscu obliczeń organ rentowy popełnił błąd skutkujący zaniżeniem mu renty z tytułu niezdolności do pracy. Nie można uznać, by zaprezentowane przez odwołującego alternatywne wyliczenie należnej renty (k. 39) samo w sobie podważało prawidłowość wyliczenia dokonanego przez ZUS. Wręcz przeciwnie, to wyliczenie w oparciu o kwoty netto jest bardziej narażone na błąd, gdyż utrudnia uwzględnienie kwot potrąconych tytułem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne (są one, zgodnie z przepisami, obliczane od kwoty brutto jako część należnego świadczenia, a nie od kwoty netto). Ponadto zarzut skarżącego dotyczący tego, że w wyliczeniu dotyczącym pobranego nienależnie od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r. świadczenia rehabilitacyjnego ZUS nie potrącił składki na ubezpieczenie zdrowotne, nie zmienia oceny poprawności wyliczenia wyrównania tytułem renty za okres od 22.01.2018 r. do 16.07.2018 r., albowiem od świadczenia rehabilitacyjnego nie potrąca się składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Z racji powyższego Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania w zakresie rzekomego zaniżenia kwoty renty (i co do wyrównania, i na przyszłość).

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołania jako niezasadne.

A.P.